

mellem de Dommere, som udgaae fra de to forskellige Classer af Dommere. Der staar nemlig: „Rigsretten kan ingenfinde holdes med færre end 12 Dommere, hvoraf 6 ere valgte af Landsthinget og ligesaa mange af Høiesteret;“ — men kan nu Retten sættes med 13, og kan den sættes med 15, og hvorledes skulde der i saa Fald, naar den skulde kunne sættes med et ulige Antal, kunne være det samme Antal af Dommere, som udgik fra to forskellige Autoriteter? Vi have opfattet § 10 saaledes, at man altid maatte holde over et lige Tal, og i Forbindelse dermed over en lige Deling af de Dommere, som udgik fra de to forskellige Sider. Nu vil jeg meget gjerne indrømme, at det leder til en Synderlighed; thi det fører til, at, naar en af Rigsretsdommerne saaer Forsald, kan han nøde en anden Dommer af en anden Klasse til at udtræde; men paa den anden Side er det ogsaa vist, at Grundlovens Tanke ved at sammensætte Rigsretten tilstøder paa ingen Maade et ulige Antal Dommere, saaledes at der kunde være enten flere fra Høiesteret end fra Landsthinget, eller omvendt flere fra Landsthinget end fra Høiesteret, og jeg finder saaledes selv i denne Betragtning en Stadfæstelse af, hvad jeg har forsvaret, at Grundloven virkelig kun har tænkt paa et fuldt Tal af dømmende Mænd, nemlig paa disse 16, den ene Halvdeel udgaaende fra Høiesteret, og den anden fra Landsthinget. Naar saaledes Grundloven ikke kan have tænkt sig den Formindstelse i Antallet af Dommere, hvorom her er Tale, og som fører til det Spørgsmaal, der er opfattet fra Udvalgets Side, — et Spørgsmaal, som enten fører til den Synderlighed, jeg har tilsladt mig at antyde, eller ogsaa fører til, at man maa opgive det Princip, der er det væsentlige i Grundloven, idet den sammensætter Rigsretten af Dommere, som skulle udgaae fra disse 2 forskellige Autoriteter, — finder jeg i den Tanke, der fremtræder i Udkastets Slutningsbemærkning en Stadfæstelse med Hensyn til den Maade, hvorpaa jeg opfatter Grundloven, og, dersom man skulde kunne gaae den modsatte Vej af den, som Udvalgets Fleertal forsværer, saa vilde idetmindste efter vor Formening § 10 trænge til en Forklaring i denne

Retning, en Forklaring, som i mine Tanker aldrig kunde gaae ud paa, at man maatte sætte Retten med et ulige Tal af Dommere, da man derved vilde opgive Grundideen i Grundloven. En ganske anden Sag er det, naar man gaaer den Vej, som Udvalgets Fleertal er gaaet, som fører til, at Antallet af Dommere kan indskrænkes ved de foreløbige Forhandlinger, hvor man kun skal samle de foreløbige Data i Sagen, men hvor det egentlig ikke gjælder om Hovedvirksomheden fra Rigsrettens Side; der vil der ligge mindre Bægt paa at holde paa et lige Tal af Dommere fra begge Sider; men, saasnart jeg gaaer ud fra Hovedpunktet, fra den dømmende Virksomhed, saa holder jeg fast ved Grundlovens Grundidee, saa maa den ikke opgives, og saa kan man ikke tilstøde et ulige Tal af Dommere, og kan man ikke tilstøde det, saa kommer man netop til det synderlige Resultat, at det, at en Dommer bliver syg, kan nøde en anden til at træde ud af Retten.

Det var de yderligere Bemærkninger, ved hvilke jeg fandt at burde retfærdiggjøre Udvalgets Fleertals Indstillinger, og jeg vender tilbage til, hvad jeg begyndte med, at det for mig og efter min Overbeviisning ikke blot her gjælder om en simpel Lovfortolkning, men at det gjælder om at opfatte og anvende Grundloven saaledes, at vi kunne være forsikrede om, at Fremtiden ikke skal bringe det Tilfælde, at den Lov, vi nu scribe, fører til et andet Resultat af en Rigsretsag end det, som vilde fremtræde, naar man holdt sig Grundloven efterrettelig, og fremfor Alt, at Fremtiden ikke maa bringe noget Tilfælde, hvor der af et saadant Afslag i, hvad Grundloven har bestemt, maatte fremgaae et strengere og mere fordærveligt Udsald af en Sag for nogen Tilfald.

Ordf: Jeg er i Almindelighed saa tilbøielig til at slutte mig til de Ansøufser, som den høitærede sidste Taler foresagter, at jeg ikke uden Frygt tager Ordet idag for at forsvare det Resultat, hvortil Minoriteten i Udvalget er kommen. Jeg vilde gjøre det med endnu større Frygt, dersom ikke de Forhandlinger, der fandt Sted under Sagens første Behandling, havde understøttet de Ansøufser, for hvilke jeg